

Dijous 16 de durant l'any

Text de l'Evangelí (Mt 13,10-17): En aquell temps, els deixebles s'acostaren i li van preguntar: «Per què els parles en paràboles?». Ell els respongué: «A vosaltres, Déu us dona a conèixer els designis secrets del Regne del cel, però no a ells. Perquè al qui té, li donaran encara més, i en tindrà a vessar, mentre que al qui no té, li prendran fins allò que li queda. Per això els parlo en paràboles, perquè miren però no hi veuen, escolten però no hi senten ni comprenen. Així es compleix en ells aquella profecia d'Isaïes que diu: ‘Escoltareu, però no comprendreu; mirareu bé, però no hi veureu. S'ha fet insensible, el cor d'aquest poble! S'han tapat les orelles, han tancat els ulls, no fos cas que els seus ulls hi veiessin, les seves orelles hi sentissin, el seu cor compregués i es convertissin. I jo els guariria!’.

»Feliços, en canvi, els vostres ulls, perquè hi veuen, i les vostres orelles, perquè hi senten! Us asseguro que molts profetes i justos van desitjar veure el que vosaltres veieu, però no ho veieren, i sentir el que vosaltres sentiú, però no ho sentiren.

«Feliços els vostres ulls, perquè hi veuen, i les vostres orelles, perquè hi senten!»

Mn. Manel MALLOL Pratginestós
(Terrassa, Barcelona, Espanya)

Avui recordem la “lloança” adreçada per Jesucrist als qui l'envoltaven en aquells dies: «Feliços els vostres ulls, perquè hi veuen, i les vostres orelles, perquè hi senten!» (Mt 10,16). I ens preguntem: ¿s'adrecen també a nosaltres aquestes paraules de Jesús, o son només per aquells que el van veure i escoltar directament? Sembla que els feliços són ells, que tingueren la sort de conviure amb Jesús, de

romandre físicament i sensiblement al seu costat. Mentre que nosaltres estariem més aviat en el grup dels justos i profetes —sense ser justos ni ser profetes!— que voldríem haver vist i haver sentit.

Però no oblidem que el Senyor es refereix als justos i profetes d'abans de la seva vinguda, de la seva revelació: «Us asseguro que molts profetes i justos van desitjar veure el que vosaltres veieu, però no ho veieren» (Mt 10,17). Amb Ell arriba la plenitud dels temps, i nosaltres ens trobem en aquesta plenitud, estem ja en el temps de Crist, en el temps de la salvació. Certament que no hem vist Jesús amb els nostres ulls, però sí que l'hem conegut i el coneixem. I no hem sentit amb les nostres oïdes la seva veu, però sí que hem escoltat i escoltem les seves paraules. El coneixement que ens dóna la fe, tot i que no és sensible, és un autèntic coneixement, ens posa en contacte amb la veritat, i, per això, ens fa feliços, ens fa estar contents.

Agraïm la nostra fe cristiana, estiguem-hi contents. Intentem que el nostre tracte amb Jesús sigui de prop, no de lluny, com el tractaven aquells deixebles que estaven al seu costat, que el veien i el sentien. No mirem Jesús com des del present al passat, sinó des del present al present, estiguem realment en el seu temps, un temps que no acaba. La pregària —parlar amb el Senyor— i l'Eucaristia —rebre'l— ens assegurin aquesta proximitat amb Ell, i fan que realment siguem feliços tot mirant-lo amb ulls i orelles de fe. «Rep, doncs, la imatge de Déu que vas perdre per les teves males obres» (Sant Agustí).